

Zlatá vydra

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

ILUSTROVALA JARMILA RŮŽIČKOVÁ

MILOSLAV ŠVANDRÍK

Zlatá vydra

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Miloslav Švandrlík – heir, 2019
Illustrations © Jarmila Růžičková, 2019
Cover Illustration © Jarmila Růžičková, 2019
Cover Art © Lukáš Tuma, 2019
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-185-4 (print)

ISBN 978-80-7557-700-9 (ePub)

ISBN 978-80-7557-701-6 (mobi)

ISBN 978-80-7557-702-3 (pdf)

Učednice Zlatá vydra

Tohle je pravda pravdoucí. Krásná schovanka Půty Švihovského, pyšného pána, který se kdysi roztahoval na hradě Rabí, neměla lehký život. Byla dcerou dvorní dámy Berty, která ji nechala pokřtít jako Gabretu. Nějak se jí to jméno zalíbilo. Pak dívku poslala do Švihova k vlivnému strýci a více se o ni nestarala. Možná, že to bylo dobře, protože dvorní dáma se netěšila dobré pověsti, a dokonce se za nejasných okolností utopila ve Vltavě. Gabreta o tom ani nevěděla. Vyrůstala na Rabí, krásněla a nudila se. V létě se jí špatně spalo, protože od Otavy se na hrad slétali komáři a pronikavě pištěli.

To byl také důvod, proč Gabreta stála za jedné měsíčné noci u okna a oháněla se po dotěrném hmyzu. Pak se ale přihodilo cosi, co Gabreta nepředpokládala. Přímo kolem jejího okna prosvištěl nějaký divný předmět. Zbystřila pozornost a vzápětí poznala, o co jde. Byla to bába na koštěti. To ji dost udivilo, protože Půta Švihovský podobné produkce nepodporoval. Sem tam dokonce nějakou babiznu nechal upálit.

To ale nebyl případ ježibaby Šťourové, které bylo dvě stě let a vypadala nejméně na dvě stě padesát. Přesto létala báječně a pro jedovaté štíry se nejednou vypravila až někam k Pasovu. Těšila se mimořádné autoritě a na hřbitově směla sedět na nejhezčím náhrobku. Gabreta se sice s ježibabou dosud osobně nesetkala, ale teď byla vzrušením celá bez sebe. Uvědomovala si, že být ježibabou je velice krásné povolání. Tato představa v ní stále narůstala, až se proměnila v opravdovou touhu. Proto se rozhodla ježibabu navštívit.

Kunhuta Šťourová, jak se prý jmenovala, bydlela v jeskyni na druhém břehu Otavy.

Měla tu spoustu domácího zvířectva, zejména jedovaté hady. Ale i létající kozu, kterou si sama vytvořila zkřížením kozla s netopýří samicí. To byl hlavní důvod, proč ji pan Půta Švihovský nepronásledoval. Naopak. Používal babu i kozu ke stíhání opilců.

Půta Švihovský byl velice přísný pán a své nevolníky dřel bez výčitek svědomí. Chtěl, aby pracovali ze všech sil a vyhýbali se alkoholu, který je oslaboval. Ve dne na pořádek dohlíželi biřicové,

v noci pak ježibaba s létající kozou. Těm žádný přestupek neunikl. Jak-

mile se někde v noci objevil podnapilý chasník, který se sotva držel na nohou, už se z výšky

snesla mečící koza a jala se ho trkat. Hned po ní přistála ježibaba a zpracovávala provinilce koštětem. Jen taktak, že ho neutloukla. Tohle Půta Švihovský schvaloval, a jelikož byl známým cestovatelem, přivezl leckdy babě jako dárek nebezpečné škorpiony a plazy.

Nyní ovšem visel na jejím rameni veliký netopýr. „Toho si nevšímej,“ řekla Šťourová. „Je to úplně neškodné zvíře – kaloň jedlý. Objednala jsem si vampýra,

který saje krev dobytčatům i spícím lidem, ale dodavatelé to popletli. Tento mazal se živí ovocem, a tak si ho do zimy nechám. Pak z něj udělám výživný guláš pro své kočky.“

Gabreta se nestačila divit. Všude kolem to syčelo, vrčelo a mňoukalo. Opravdová pastva pro uši.

„Paní ježibabo,“ oslovila majitelku jeskyně, „mohla byste mě přijmout do učení? Jsem umělecky nadaná a strašně ráda bych se stala čarodějnici. Strýček Půta právě odejel na delší dobu do ciziny bojovat s pohany, a tak na mne nemůže dohlížet.“

Ježibaba na ni vrhla podezřívavý pohled. „A nebojíš se hadů?“ zeptala se. „Vezmeš do ruky štíra a neutečeš před vzteklým vlkem? Neděsí tě houkání sov a mečení mé kozy? Mimochodem, za tu se trochu stydím. Měla bych mít alespoň tříhlavého draka, který by chrлил oheň

